

КРАДЕЦ НАД КРАДЦИТЕ

chitanka.info

Живели някога двама братя крадци. Единият от тях умрял и оставил двете си момчета сирачета. Брат му нямал свои деца и затова прибрал сирачетата да ги отгледа. Додето момчетата пораснали, братът остарял и за да изкарва прехраната си, се главил селски говедар, а момчетата дал аргати при овчаря.

Един ден по-голямото момче казало на чичо си:

— Чичо, тате какъв занаят имаше?

Отначало той не искал да му каже, ала накрая му открил истината:

— С татко ти бяхме крадци. Него го хванаха и го обесиха, а аз, като остарях, се отказах от този занаят и станах говедар.

Тогава момчето казало:

— Хайде, чичо, пак да захванем стария ви занаят!

Поклатил глава мъжът и отвърнал:

— Не бива, синко. Краденето е труден знаят. Ти си още малък, не ще можеш да издържиш, защото много пъти без хляб ще оставаш и често ще спиш под открито небе...

— Ще изтрая, чичо! — извикало момчето.

Тогава чичото му казал сърдито:

— Как ще изтраеш, като сега един ден да останеш без хляб и почваш да хленчиш? Изведи утре овцете на паша, но не си вземай торбата, да те видя ще изтърпиш ли гладен до вечерта!

Момчето така и направило. На сутринта изкарало овцете на паша, а торбата с хляба оставило в кошарата.

За да го изпита, чичо му скришом взел торбата, сложил в нея един самун хляб и буца сирене и я закачил в клоните на високо дърво в края на гората.

Момчето тичало след овцете до пладне и огладняло. Запладнило ги на сянка край гората и тогава съгледало торбата.

— Ха, — рекло си то, — я виж къде имало хляб! Хайде да го взема и да се наям хубавичко.

Повъртяло се насам-натам, ала не могло да се качи на дървото и да свали торбата. Накрая толкова огладняло, че тичешком се върнало в кошарата и си отчупило голям комат хляб. Съгледал го чичо му и казал:

— Е, видя ли каква мъка е да нямаш хляб един ден, а ти си мислиш, че е лесно да си крадец.

Момчето навело глава и нищо не отвърнало. Отстрани стоял помалкият брат и ги слушал.

На другия ден той намерил чичо си на ливадата, където пасял говедата, и му казал:

— Чичо, нека аз да ти стана другар и да вървим да крадем!

— Я бягай оттука! — скарал му се чичото. — По-големият ти брат не може да изтрае гладен от ден до пладне, та ти ли ще можеш?

Момчето упорито повторило:

— Изпитай и мене, чичо! Ако издържа — добре, ако ли не — повече няма да ти продумам за това! Съгласен ли си?

— Добре, — съгласил се чичото, — ще те видим и тебе утре колко пари струваш.

На другия ден малкият брат отишъл с овцете без торба. Чичо му пак изтичал напред и окачил торба с хляб и сирене на същото дърво над пладнището на овцете.

Като приближило пладне, момчето здраво огладняло. Съгледало торбата на дървото, отсякло един дълъг прът с чатал отгоре и полекичка я свалило. Извадило хляба и сиренето и хубаво си похапнало. После се изтегнало край овцете на сянка и спало до вечерта.

Чичото цял ден се спотайвал край кошарата да улови малкия брат, когато притича да си вземе ядене и щом той не дошъл, досетил се, че момчето е измислило как да свали торбата.

— Бива си го малкият — рекъл си той, — ще стане крадец от него. Сече му умът!

Вечерта момчето намерило чичо си и му казало:

— Е, видя ли, че мога да изтърпя гладен цял ден?

Нищо не отговорил чичото, приготвили се и на сутринта тръгнали по пътищата.

Вървели, вървели, стигнали до една планина. Чичото понечил да тръгне нагоре, ала момчето го спряло:

— Какво ще крадем в планината, чичо? Там само дървета, камъни и диви зверове има. Я да идем първо в града — там по има какво да се открадне.

Чичото размислил и казал:

— Страх ме е да идем в града. Ще ни хванат и ще ни обесят, както обесиха баща ти.

— Не се бой! Тръгвай с мене, аз знам къде да те заведа!

Отишли в града и тръгнали по чаршията да оглеждат стоките. На едно място някакъв човек продавал цървули.

— Ето ти лов за нас! — рекло момчето и потрило ръце. — Ти, чичо, стой настрана и гледай как ще ги открадна.

Момчето изтичало до дюкяна на самарджията и запалило сламата, с която майсторът пълнел самарите. Наскачали хората от цялата чаршия да гасят огъня, дошъл да гаси и онзи с цървулите. Тогава момчето се върнало обратно, грабнало два чифта цървули и се скрило.

— Ето ни с нови цървули! — рекло то засмяно. — Сега и хляб ще си вземем и ще вървим в планината.

Отишло в една фурна и казало на фурнаджията:

— Защо продаваш по-малки хлябове и лъжеш купувачите? Дай ми бързо два бели самуна, иначе ще се развикам, ще събера целия пазар и на всички ще кажа, че ги крадеш!

Уплашил се фурнаджията, който наистина продавал по-малки хлябове, и му дал два самуна. Така момчето обиколило всички фурни и напълнило цял чувал с топли бели хлябове. После намерило чичо си и тръгнали към планината.

Както си вървели по пътя, съгледали един селянин да оре нивата си с два вола. Момчето ги огледало, харесали му добичетата и казало на чичо си:

— Сега ще му взема воловете, без да ме види!

Скрило се в храстите край пътя и извикало:

— Не ти искам жълтиците! Дръж си ги за тебе! И насила да ми ги даваш — пак не ги искам!

Чул го орачът и като разбрал, че става дума за жълтици, наострил уши. Момчето извикало още веднъж и се престорило, че плаче:

— Не искам жълтиците! Олеле, чичо, не ме бий! Дай ги на други, аз не ги искам!

Тогава орачът си казал:

— Я да разпрегна воловете да си починат малко и да попасат, пък аз да изтичам да видя кой не иска жълтиците. Като не ги иска, може пък на мен да ги дадат!

Разпрегнал воловете и хукнал към храсталака. А момчето се премествало все по-навътре в гората и викало. Търчал след него

селянинът, докато се загубил в пущинака.

Момчето се върнало бързо на нивата, хванало единия вол и го скрило в гората.

След някое време орачът най-после се измъкнал от гората — потен и сърдит, че нищо не намерил. Видял, че само единият вол пасе край нивата и извикал:

— Бре, да му се не види! Другият сигурно е избягал някъде. Я да легна да поспя, че се уморих да се провирам през гъсталака, а волът през това време ще си дойде.

И се опънал на сянка под крушата наред нивата. А момчето тихичко, тихичко се промъкнало покрай него и отвело и другия вол. Закарало го при чичо си и му казало:

— Е, видя ли, че му взех воловете?

Чичото го гледал смаян и дума не можел да обели. Подкарали воловете пред себе си и продължили към планината.

Като стигнали до една широка поляна, двамата заклали единия вол, одрали го и го турили на огъня да се пече.

Чичото бил много ядосан, че момчето излязло по-голям дявол от него и намислил да открадне кожата на вола, за да покаже кой е по майсторът.

Поотдалечил се малко и започнал да вие като вълк:

— Ау-у-у, ау-у-у...

Момчето не се уплашило, ами викнало:

— Замириса ти на печено, затова виеш! Да се махаш скоро, че като взема една тояга, ще ти се види тясна гората!

Чичото заобиколил от другата страна и започнал да ръмжи като мечка. Момчето не трепнало, ами отрязало едно парче месо от вола и го хвърлило към храстите:

— На, бабо мецо, на си хапни месце, щом си толкова огладняла!

Чичото видял, че няма да го уплаши и излязъл засрамен от храстите.

Момчето разбрало хитрините му и когато чичото приближил до огъня, рекло:

— Искаш ли да те уплаша и да взема кожата?

— Ха, ще ме уплашиш! — изсмял се чичото. — Аз не ти казах какво ще направя и пак не можах да те уплаша, та ти ще ме уплашиш, когато знам какво се каниш да правиш.

Опекъл се волът, нахранили се и легнали да спят. Чичото заспал бързо, а момчето взело кожата и влязло в гората. Окачило я между две дървета, започнало да я удря с една тояга и да вика, колкото му глас държи:

— Олеле! Олеле! Не съм откраднал вола аз, чичо го открадна! Олеле, олеле, чичо го открадна!

Чичото помислил, че селянинът е дошъл да си търси добичетата и хукнал да бяга през гората. Дори новите цървули нямал време да си обуе, ами препускал из тръните бос. Скитал се из шубраците чак до сутринта. Накрая му станало студено и се върнал при огъня. И какво да види — братанецът му сладко си спял край огнището! Втурнал се към него и го събудил.

— Добре дошъл, чичо! — подиграло го момчето. — Видя ли, че ти взех кожата.

Макар да кипял отвътре, чичото нямало какво да стори и навел засрамено глава.

На другия ден тръгнали пак към града. По пътя срещнали човек, който носел праметнат на раменете си овен. Момчето се позасмяло и попитало чичо си:

— Наемаш ли се да му вземеш овена?

— Че как ще го сваля от раменете му? — удивил се чичото.

— Тогава се скрий и гледай!

Момчето изтичало напред, събуло си единия от новите цървули и го оставило на пътя, откъдето щял да мине човекът. Изприпкало още по-напред и оставило и другия цървул. После се върнало при първия цървул, скрило се в храстите и зачакало.

Селянинът минал покрай първия цървул, подритнал го, но не го взел:

— Защо ми е — рекъл си, — само един цървул?

Като стигнал до втория цървул, той се почесал по врата и се затюхкал:

— Да му се не види! Защо не взех онзи цървул? Сега щяха да ми станат два. Я да оставя овена и да се върна да го взема!

В това време момчето си прибрало първия цървул и изтичало при втория. Додето селянинът се връщал, то си обуло и втория цървул, метнало овена на рамо и потънало в гората.

Селянинът не намерил цървула и се върнал за овена. И какво да види — ни цървул, ни овен! Защурал се да го търси и отчаяно повтарял:

— Овенът, къде ми е овенът! Как ще се върна в село сега? Чорбаджията ще ми откъсне главата, ако се върна без овен! Като дойдат гостите му, какво ще им сложи на трапезата?

Повайкал се, повайкал, па поел назад да купува друг овен. Момчето и чичо му гледали от храстите и си мълчали. Не след дълго селянинът се появил на завоя с друг овен на рамо.

— Чичо — рекло момчето, — искаш ли и този овен да му взема?

— Е, този вече не можеш!

— Ха да видим!

Изтичало настрани и започнало де блее от храстите като овен:

— Ме-е, ме-е-е...

Чул блеенето селянинът и радостно извикал:

— Ето го къде се е мушнал, проклетникът! Сега ще го намеря!

Свалил от рамото си другия овен, оставил го на пътя и хукнал из трънаците. Търсил, търсил, но нищо не намерил. Излязъл на пътя и останал като втрещен — вторият овен също бил изчезнал!

Върнал се селянинът да купи трети овен. Когато се задал по пътя, момчето казало на чичо си:

— Сега ще му взема овена, без да се крия!

Причакало селянина да се приближи, изскочило насреща му и ядосано викнало:

— Къде ходиш досега бре, човече? Чорбаджията се е разлютил — мале, мале... Дай този овен да го нося бързо, а ти се върни и купи още един, че много гости се събраха и един овен няма да стигне!

Дал му го селянинът и пак поел назад, като се чудел откъде вече да вземе пари за четвърти овен.

А момчето и чичо му откарали вола и овните на пазара и ги продали. Влезли в една механа да похапнат и да пийнат. Като се наядли, момчето казало:

— Не е работа за нас да крадем волове и овни. Хайде да идем в столицата и да оберем царската хазна!

Чичото се съгласил:

— Да идем! Там имаш леля, моята сестра, при нея ще отседнем.

Така и направили.

Още първата вечер момчето купило големи железни пирони, взело тесла и се промъкнало до високите зидове на царския палат. Започнало да набива в зида пироните един над друг и по тях да се катери нагоре. Набивало и се катерило, докато се прехвърлило през стената.

Влязло в хазната, напълнило една торба злато и по пироните се върнало обратно. Така правило две-три вечери подред, докато една сутрин царският ковчезник забелязал, че от жълтиците липсват три торби. Изтичал и обадил на царя.

Разлютил се царят и изпратил потеря да търси крадеца. Ходили, обикаляли, но не могли да уловят нищо.

По това време в тъмницата бил затворен един разбойник. Отишли стражите при него да го попитат как да уловят крадеца. Разбойникът ги научил така:

— Сложете на мястото, дето е прескочил стената, една каца с катран. Когато крадецът дойде другия път, няма да я види, ще падне вътре, ще залепне и ще го хванете.

Така и направили стражите. Сложили кацата, скрили се и зачакали.

На другата вечер чичото рекъл на момчето:

— Досега все ти ходеше, чакай тази вечер аз да ида!

— Добре — съгласило се момчето.

Прехвърлил се той през стената, паднал в кацата и залепнал. Момчето го чакало, чакало да излезе, пък накрая се качило на стената да разбере какво става. Видяло чичо си в катрана и си рекло:

— Ех, до тука ти бил късметът, чичо...

В това време изскочили стражите, уловили чичото и без много да се бавят, го затворили в тъмницата.

Успокоили се царят и ковчезникът, че са хванали крадеца и махнали кацата с катрана.

Още същата вечер момчето прескочило оградата и пак напълнило торбата си със злато.

— Този, дето го хванахме миналата вечер, не е бил крадецът! — рекли си тогава царят и хората му. — Друг е бил майсторът!

Отишли пак да се съветват с разбойника.

— Разпилейте на моста шепа жълтици и се скрийте — научил ги той. — Който мине и се наведе да ги събере — него уловете! Той е

крадецът!

На другата сутрин момчето минало по моста и видяло жълтиците. Върнало се у дома и си намазало отдолу цървулите с катран. Минало по моста и половината жълтици се налепили по цървулите му. Минало още един път назад и налепило и останалите.

Дянали се в чудо стражите — никой не се навеждал, като минавал по моста, а жълтиците изчезнали! Изтичали пак при разбойника в тъмницата.

— Този, дето го търсите, е по майстор и от мене! — казал им той. — Оставете го, няма да го хванете.

На другата сутрин царят изпратил глашатаи да обявят заповедта му. „Царят ще прости на крадеца, ако се изкаже кой е!“.

Тогаво момчето отшило в двореца и се изправило пред господаря:

— Аз съм крадецът, царю!

Смаял се царят, като видял какво дете стои напреде му и отначало не повярвал, но когато момчето му разказало и за воловете, и за овните, и за жълтиците — повярвал и го назначил за царски чиновник.

Не щеш ли, след една неделя се получило писмо от съседния цар. В него пишело: „Царю и побратиме мой! Какъв цар си ти, когато едно голобрадо хлапе не можахте да хванете и то ви направи за смях?“.

Царят извикал момчето и му показал писмото.

— Царю честити, не се ядосвай! Дай ми четирима яки слуги, направи ми една позлатена лодка и един обкован със сребро сандък. Ще ида при този цар, дето ти се подиграва, в сандъка ще ти го донеса! Пък ако може — нека ме хване!

Царят направил, каквото поискало момчето.

Качили се в позлатената лодка и отплували към съседното царство. Като стигнали, момчето купило една конска кожа, мушнало се в нея, взело в ръка здрава тояга и влязло в сандъка. Слугите го затворили добре и понесли сандъка към царския палат.

Стражите не искали да ги пуснат, но те казали, че носят за господаря им подарък от съседния цар. Пуснали ги вътре.

Царят бил още в спалнята си. Слугите внесли сандъка, отвътре се показало момчето, завито с конската кожа и с гръмовен глас извикало:

— Стани, царю! Господ те вика да идеш при него да се посъветвате!

— Кой си ти? — не повярвал на сънените си очи царят, като видял чудовището в конската кожа.

— Аз съм божи ангел и господ ме прати да те отведе при него!

Свил се царят в постелята и затракал със зъби:

— А не може ли утре да ида?

— Ставай, царю! Не може утре! Така рече господ — днес да те заведе при него! Ако не тръгне, рече ми дядо боже, удари го с тоягата и го убий!

— Тръгвам, тръгвам... — засуетил се царят и започнал бързо да се облича.

Навякъл си дрехите надве-натри, като страхливо поглеждал към дебелата неокастрена тояга, влязъл в сандъка, слугите го затворили и го понесли към лодката.

На другата сутрин момчето и четиримата слуги се изправили царя и казали:

— Каквото обещахме — изпълнихме го, царю!

Царят отворил сандъка и какво да види — на дъното му се свил, ни жив, ни умрял от страх, неговият съсед, дето му се присмял в писмото.

— Какво търсиш тук, побратиме? — попитал го царят подигравателно.

— Нали ме вика господ... Да не си ти господ? — отвърнал оня едва-едва.

Царят се разсмял от сърце и извикал:

— Побратиме, ти май от страх си ослепял! Я си отвори хубаво очите и се огледай!

Огледал се царят в сандъка и разбрал какво е станало. Навел засрамено глава, а момчето със смях го попитало:

— Като си толкова умен и юнак, защо не ме хвана? В ръцете ти бях. И не само че не ме хвана, ами и в сандък те донесох до тук!

Тогава царят разбрал, че с това момче наглава няма да излезе, оженил го за една хубава и богата мома и го направил свой пръв съветник.

Момчето не забравило чичо си и още на другия ден го пустило от тъмницата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.